

DEĞMEZ SU DÜNYA?..

Konserve tuzak.

G-TÜRKİYE-M

Eski devrin bilge kişileri, büyük şehirlerin giriş kapılarında kurdukları mezarlıkları: Göğe yükselen yeşil sevlilerin serin gölgesindeki soğuk taşları görsünler de, mütenebbih olup akıllarını başlarına toplasınlar diye. Kimbilir? Belki de o devrin insanları, bu dersten kendilerine düşen payı alır, hiç değilse bir süre, kötülüklerden kaçınırlarmış. Şimdi mezarlar gazete sayfalarındaki kara çerçeveli ilânlarda, her sabah gözlerini açar açmaz o acı haberleri gören insanlar ise, bilinçsiz bir hayhuyun alacakaranlığında!..

Ölçüsüz ihtiraslara, fitne, kötülük ve dedikodulara değer mi, şu fânî dünya? Acaba şu satırları bitirebilecek miyim, yoksa son cümleyi noktalamayadan ölecek miyim? Bilmem ki, bilemem ki. Sizler de bilemezsiniz bir ân sonra ne olacağınızı, bu geçici âlemde kalıp, kalamayacağınızı. O halde neden şu hırçinlikler, dargınlıklar, didişmeler ve kavgalar? Ölüm realitesini müdrük tek yaratık olan insan, acaba neden, bu idrâke ters düşen yönde koşuyor, bilinçsiz bir hayhuy içinde geçici bir ömrü kendisine ve hemcinsine zehrediyor?!..

Bakıyorsunuz, bir insan çalışıp dinmiyor, hayatına düzen veriyor, fakat tam rahatlayacağını umduğu bir anda, kalb ya da kan ser gibi şifasız bir hastalığa teslim olup, dünyasını değiştirmiyor. Bakıyorsunuz, ailesinin ümidi ve gözbebeği olan oyun çağındaki bir çocuk, hiç umulmadık anda, gözlerini şu

fânî dünyaya kapıyor. Bakı Sûha'nın şairane ılık sesi ve Ulvi Cemal'in ebe dileşen bestesi kulağımızda ama, o iki değer şimdi toprak altında, başka dünyalarda! En aziz dostumu da bu ayda yitirmiştim. Kasvetli Eylül sevilenleri teker teker alıp götürüyor!..

Bir yanda mezarlar, kara çerçeveler içinde acı ilânlar, öte yanda bilinçsiz bir hayhuy içinde bunalan, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya nimetleri peşin de koşup, kötülük yapmakta birbirleriyle yarışan insanlar. Bir yanda param parça olan yürekler, ağıtlar ve çığlıklar, öte yanda tepişmeler, kırılganlıklar ve kavgalar. Ne garip bir yaratıktır, hâlâ en büyük meçhûl olan ve dış dünyayla uğraşmaktan iç dünyalarını unutan, şu insanlar! Bir yandan ölüm realitesini bütün derinliğiyle idrâk ediyor, öte yandan kötülüklerden arınmak için hiçbir çaba harcamıyorlar!..

İnsan olmakla öğrenen bu güzide yaratıklar, hiç değilse dış dünyanın, tabiatın kanunları kadar, iç dünyalarının, yaradılışlarının sırrını da öğrenmeye çalışmalıdırlar. Belki o zaman geçici bir ömrün çilesi azalır, daha mutlu olur, fertler ve toplumlar. İnsanlık öyle bir sırazesinden çıkıyor, dünya öyle berbatlaşıyor ki, belki de ölenler kurtuluyor, kalanlara oluyor, olanlar. Ölüm realitesini müdrük yaratıklar, bakalım ne zaman, şu geçici dünyanın hiçbir kötülüğe değmediğini anlayacaklar?!..